

בחפיקה של חנה מרון

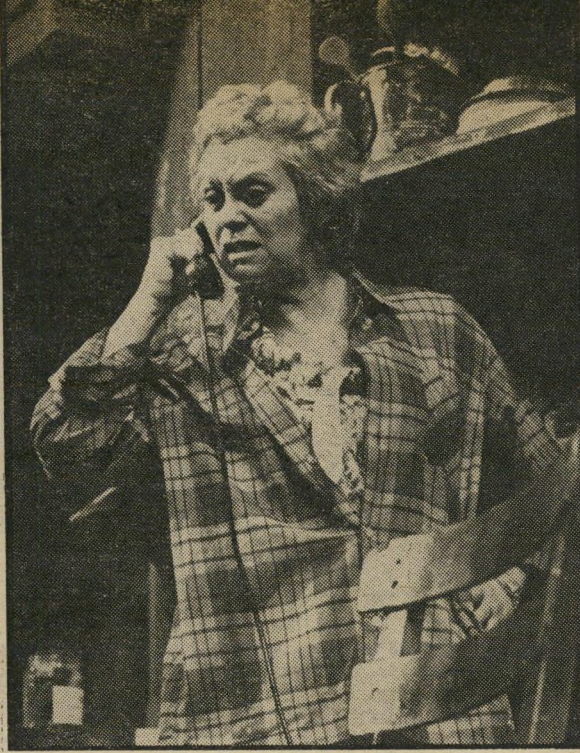
רק מעטים יכולים להתחרות בסול ג'ומן, חביב הנשים. בכוח המשיכה שלו בקופות, אך טבעי הוא שהקהל מצפה בקוצר-רוח לסרט שהוא עושה עתה עם ג'ורג' רוי היל ורוברט רדפורד (שותפיו בקיד וקא-סיד), על הגנצטרים של שנות השלושים בשיקאגו.

אולם ג'ומן עצמו היה טרוד יותר, בחור דשים האחרונים, במיבצע אחר, הקרוב יותר לליבו - בימיו סרטים. לאחר ההצלחה המפתיעה של רחל רחל - סרט רגיש ואישי, שלא נדבק כלל לדמותו הפעלתנית של השחקן - הספיק ג'ומן לביים סרט נוסף, אלא שסרט זה, הנקרא באנגלית אסור לוותר, ועוסק במשפחת הוטביינצ'ים, אינו נחשב בעיני ג'ומן לשלו, מאחר והוא רק סיים בו עבודה שבמאי אחר החל ונטש באמצע.

עתה, שב ג'ומן למיבצע אישי משלו,

ג'ון וודוורד ב"קרני גאמה" כסרט השתתפות הקהל?

חנה מרון ב"קרני גאמה" בתיאטרון איד' משיגים -

ודווקא במתכונת שאינה רחוקה מרחל רחל. הוא קנה את זכויות-ההסרטה של השפעת קרני הגאמה על ציפורני החתול - מחזה מצליח המוצג גם בארץ, בהשתתפות חנה מרון. הוא נתן לאשתו, ג'ון וודוורד, את התפקיד הראשי, חזר בכך שוב על תיאור עולמה הפנימי והסגור של אשה יוצאת-דופן - בדיוק כמו בסרטו הראשון.

ג'ומן מלא התפעלות מרעייתו: "הייתי מראה למבקרים קטעים נבחרים מכמה סרטי טים שלה". הוא אומר, "ואז היו נוכחים שהיא מסוגלת לעצב דמויות שונות לחלוטין, שאין ביניהם שום דבר משותף - ולמרות זאת כולן נשיות. מקסימות וכובדות".

סביר בהחלט: ג'ון וודוורד החלה את הקאריירה שלה בפרס האוסקר שבו זכתה על הופעתה כנערה סכיופרנית בשלוש

במאי ג'ומן התפעלות מהאשה

פנים לחווה, כאשר במהלך הסרט החליפה את אישיותה ופיצלה אותה לשלוש. מה מבקש ג'ומן משחקניו - ומעצמו? "השתתפות. אני רוצה שכל אלה שעוברים דים על הסרט ישתתפו בו עד כדי כך, שגם הקהל ירגיש עצמו, בסופו של דבר, חלק מהסרט".

אם רחל רחל יכול לשמש קנה-מידה, עשוי ג'ומן להצליח גם במיבצעו החדש, על חיינה של אלמנה מרוששת ושתי בנויה בפרבר מרוחק ועלוב. יהיה מעניין להשוות את תוצאות מאמציו, עם ההצגה של הקאמר, ואת אשתו עם חנה'לה מרון.

פיקולי ומריה-וולנטה: מציאה במציאות

באירופה, וכלפי פנים אינו יכול - או אולי אינו רוצה - לשלוט במנגנוני-החושך המתפרעים שלו. בעזרת צוות שחקנים מרשים (וולונטה, טריניטינאן, פיקולי, נוארה, פריה), ועריכה קיצבית מאוד בחלק השני, משיג בואסה את מטרתו: הצופה יוצא זועם ומלא ספיקות על המתרחש סביבו.

הריקבון בגבינה

ההתנקשות (צפון, תל-אביב, צרפת) - פרשת חטיפתו בפאר, ריו, לפני שמונה שנים, של המנכ"ח

היג הסוציאליסטי המרוקאי מהדי בן-ברקה, והיעלמו היימיתורי, מהווים אחד הסיפורים המיסתוריים של המאה. הסרטה סיפור זה, על-ידי הבמאי איוו (יומנו של שוטר) בואסה, דווקא התבקשה מאליה: זהו סיפור-מתח מרתק מן החיים ממש, שבצידו מוסר השכל התואם בהחלט את השקפתו הביקורתיות של הבמאי על רשויות השלטון, כפי שבאו לביטוי גם בסרטו הקודם. לעומת זאת, השאירה, כאן המציאות כל-כך הרבה קצוות המסתיימים בסימני שאלה, ומיספר הדמויות שהיו מעורבות בפרשה גדול כל-כך - עד שהסרט נאלץ, מחד, לספק תשובות שלא ברור כלל באיזה מידה הן אמיתיות. התוצאה: כל מי שהכיר את הפרשה במציאות מקרוב, ימצא ודאי אי-דיוקים לא מעטים בסרט. ואלה שאינם בקיאים בה, יצטרכו להתאמץ, לפחות במחצית השעה הראשונה, כדי לערוך היכרות עם כל הנפשות הפועלות. כדי שלא יבואו נגדו בטענות של סילוף, מעניק בואסה לדמויות בסרט שמות מדויקים (בן-ברקה הוא סעדיאל), אולם אין זה אלא מסווה שקוף ביותר, שאינו משנה הרבה לגבי המשמעות והכוונה האמיתיים של הסרט: תיאור דמותו של שילטון, שכלפי חוץ הוא אחד הנאורים

איסטווד וידיד: קל מדי

פטים צודקים - שאינם עולים בקנה אחד עם העובדות. התוצאה: החלק המתפלסף בסרט אינו משכנע יותר. אומנם יש כאן כמה רעיונות חביבים, כמו רכבת הנו-סעת ללא פסים בתוך בתים של עירה, או פגישת-בזק מיקרית של איסטווד עם אחד הנבלים במדרגות מלון.

קול הנפץ של הסופרנו

ג'ון קיד (אלנבי, תל-אביב, ארץ-צוהרית) - קלינט איסטווד, הוא שוב הסופרמן השתקן, האל-

מוני והכלי-כול. הפעם הוא מתחבר קודם לכונייה זו של פושעים, אחר לאחרת, מביא לחיסול כל העבריינים, למרות שהוא אישית אינו איש-חוק. בסרט זה של ג'ון (או.קיי. קוראל) סטורג'ס ניצבות מצד אחד כנופיות ספסרי-קרקעות, המנסים לרכוש בכוח זכויות בשטח מקסיקאי, ומולן קבוצת מהפכנים מקסיקנים, המנסה בכוח למנוע את מזימתם. מובן שמה שפסול בכל העניין הוא השימוש בכוח וההתעלמות מחוק וסדר בדיון על השטחים (המקסיקניים, בבקשה). לכן מצטרף קיד קודם כל לספסרים, ומביא אותם אל המהפכנים. אך בדיוק כשנדמה כי הכל יסתיים, במרחף-דמים מקסיקאי, נכנס קיד לפעולה ממשית, משלק את הספסרים, מביא את מנהיגי המורדים לפני בית-מישפט, ותוך כדי כך מחסל את כל אלה שרוצים לפטר בעיות מישפטיות מחוץ לכותלי בית-הדין.

הצרה עם כל הסרט הזה היא שהנבלים הניצבים מול הגיבור הם כולם חיוורים ובתלי משכנעים. איסטווד משטה בהם ומתגבר עליהם בקלות מפתיעה, המונעת כל גורם של מתח. בנוסף, יש בסרט כל מיני רמזים על מהפכנות והשקפות עולם מתקדמות - כמו למשל, האמונה במישי-